

11 Απριλίου 2015

Ο προσφέρων και προσφερόμενος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο Χριστός πρόσφερε τον εαυτό του άπαξ δια παντός λυτρωτική θυσία. Η λύτρωση αυτή συνεχίζει να είναι επίκαιρη για κάθε άνθρωπο κάθε εποχής μέσα στην

Εκκλησία, όπου προσφέρεται η αναίμακτη θυσία του Χριστού με τη Θεία Ευχαριστία. Ο Χριστός προσφέρθηκε ως λυτρωτική θυσία για να απελευθερώσει τον άνθρωπο από τη δουλεία της αμαρτίας. Ο αμαρτωλός άνθρωπος λαμβάνει άφεση αμαρτιών μέσα από τη θυσία του Χριστού. Η Σταυρική θυσία του Χριστού καθαρίζει τη συνείδησή μας «από νεκρών έργων», όπως λέει χαρακτηριστικά ο Απόστολος, δηλαδή από τις διάφορες μορφές της αμαρτίας που έχουν σαν αποτέλεσμα να μας καθιστούν νεκρούς πνευματικά και να μας απομακρύνουν από την πηγή της ζωής, που είναι ο Χριστός.

Το αίμα του Χριστού μας χαρίζει τη δυνατότητα της αληθινής ζωής, είναι η δυνατότητα να σωθούμε και ο τρόπος για να ζήσουμε και στη γη και στον ουρανό ενωμένοι με το Χριστό. Χάρη στο τίμιο αίμα Του έχουμε την απολύτρωση και την άφεση των παραπτωμάτων μας (Εφ. 1,7. Α' Πέτρ. 1,19). Ο Χριστός ως Αρχιερέας προσφέρει τη θυσία και ως αμνός προσφέρεται θυσία. Όπως λέγεται σε ευχή της Θείας Λειτουργίας, ο Χριστός είναι «ο προσφέρων και προσφερόμενος». Είναι «θύτης και θύμα». Ως θύτης προσφέρει τη θυσία και ως άμωμον θύμα προσφέρει τον εαυτό του θυσία. Εξαιτίας αυτής της θυσίας εξαγοραστήκαμε και λυτρωθήκαμε από την αιώνια κατάρα, δηλαδή την ετυμηγορία του Θεού προς τους πρωτόπλαστους μετά την παράβαση της εντολής Του και την έξοδό τους από τον Παράδεισο. Τώρα, με τη θυσία του Χριστού εξασφαλίσουμε και εξασφαλίζουμε άφεση αμαρτιών, αποκτήσαμε την υιοθεσία από τον Θεό-Πατέρα μας, γίναμε ξανά πολίτες της βασιλείας των ουρανών.

Ο ιερός Χρυσόστομος αναφέρει το παράδειγμα της γυναίκας που τρέφει το έμβρυο με το αίμα της. Έτσι και ο Χριστός με τη θυσία Του μας αναγέννησε και μας τρέφει συνεχώς με το αίμα Του. Στην Παλαιά Διαθήκη το αίμα των ταύρων και των τράγων εξάγνιζε τους θρησκευτικά μολυσμένους και τους καθάρριζε εξωτερικά, σωματικά, «προς την της σαρκός καθαρότητα», για να μπορούν να μετέχουν στη λατρεία χωρίς να υποστούν κάποια τιμωρία για τις αμαρτίες τους. Ο Χριστός όμως ως Μέγας Αρχιερέας πρόσφερε τον εαυτό του για να οδηγήσει εμάς στην αιώνια απολύτρωση και όχι στην προσωρινή και εξωτερική καθαρότητα. Αυτή είναι λοιπόν η αιώνια και απροσπέραστη διαφορά της θυσίας ζώων της Παλαιάς Διαθήκης από τη θυσία του άσπιλου και άμωμου Ιησού Χριστού, του μεγάλου Αρχιερέα της Καινής Διαθήκης.

Κατ' επέκταση πρέπει να πούμε ότι και ο κάθε χριστιανός πρέπει να είναι θύτης και θύμα με την πνευματική έννοια. Θυσιάζει στο ναό της υπάρξεώς του όλα τα πάθη του αλλά και όλες τις δίκαιες και νόμιμες επιθυμίες του. Θυσιάζει όλα τα δικαιώματά του όπως και ο Χριστός. Ή ακόμα θυσιάζει και την ίδια του τη ζωή για την επικράτηση των αρχών της δικαιοσύνης και της ειρήνης και την ανατροπή της αδικίας που επιβάλλουν διάφοροι ισχυροί του κόσμου. Αυτή η προσωπική θυσία και η προσωπική ιερωσύνη είναι που χαριτώνει στο έπακρο τους ανθρώπους κάθε εποχής και ενεργοποιεί πλήρως τη Σταυρική θυσία.

Αυτή η περίοδος που διανύουμε της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και ιδιαίτερα της Μεγάλης Εβδομάδας, που προετοιμαζόμαστε να σταθούμε κάτω από το Σταυρό του Κυρίου και θα πλησιάσουμε το ποτήριο για να κοινωνήσουμε το πανάγιο αίμα και σώμα Του, θα πρέπει, αφ' ενός μεν, να το κάνουμε με καθαρή ψυχή και αγνισμένη συνείδηση και όχι απλά από συνήθεια, γιατί ο απόστολος Παύλος εφιστά την προσοχή μας ότι, «Όποιος τρώει τον άρτον τούτον ή πίνει από το ποτήριο του Κυρίου χωρίς να είναι άξιος, θα είναι ένοχος απέναντι στο σώμα και το αίμα του Κυρίου» (Α΄ Κορ. 11,27). Αφ' ετέρου δε, μιμούμενοι την κενωτική θυσία του Χριστού, που πρόσφερε τον εαυτό του μόνο για τους άλλους, πρέπει να λαμβάνουμε υπ' όψη και να ενεργούμε και για εκείνους που υφίστανται κακώσεις, θλίψεις, διωγμούς και αδικίες και όπου μπορούμε να τους προσφέρουμε τη δική μας παρηγοριά.

Πηγή: llazaros.blogspot.gr